

И наистина, въ течение на петнадесетъ минути ти присѣдствувашъ отъ своя столъ въ киното на различни събития въ петнадесетъ различни мѣста по земята: виждашъ наводнението въ Съединенитѣ щати, предизвикано отъ прииждането на Мисисипи и борбата на милиони хора съ водната стихия; карнавала въ Ница, японскитѣ военни маневри, стриженето наоупиетѣ въ Австралия пристигането на дирижабла „Графъ Цепелинъ“ въ Рио де Жанейро, конкурса за хубавици въ Парижъ, Мусолини, когато държи речъ предъ хиляденъ народъ отъ палацо „Венеция“ въ Римъ. За петнадесетъ минути ти обикаляшъ свѣта, виждашъ чудни страни, различни събития. И чувашъ гласове, истинскитѣ гласове на хора отъ Гренландия, островъ Цейлонъ и отъ безкрайнитѣ Сибирски полета.

А може би ти самъ помнишъ, че неотдавна, едва преди 4—5 години, филмътъ бѣше нѣмъ. Ние виждахме на екрана хора, които плачатъ и се смѣятъ, куче, което лае, но гласъ не чувахме. Азъ си спомнямъ годинитѣ, когато се появи киното у насъ въ България. Тогава бѣхъ ученикъ като тебе. Единъ следъ обѣдъ въ училището дойде човѣкъ съ апаратъ. Казаха ни, че ще ни покаже фигури, които се движатъ. Върху прозорцитѣ въ тъмния коридоръ на училището спустина черги и чували, за да стане тъмно. Ние, юношитѣ, които дотогава бѣхме виждали само *магически фенеръ*, се блѣскахме като сардели и съ нетърпение чакахме да стане чудото. Тогава, върху насрещната бѣла стена се появи розова пжпка, която постепенно се разцѣвна, листата на розата се разтвориха и изъ тѣхнитѣ пазви се показа девойка. На девойката порастнаха крила: тя се превърна въ пеперуда и отлетѣ. Ние бѣхме замаяни — като ударени отъ мълния. Оттогава — преди три десетилѣтия — и киното въ своето развитие измина дълъгъ пжтъ, за да достигне до съвременния *тонфилмъ* съ действителни образи и истински говоръ. Но киното одухотворява и недействи-